

„Nebot' jestliže odpustíte lidem jejich přestoupení, i vám odpustí váš nebeský otec“ (Mt 6,14).

„Bud'te k sobě navzájem laskaví, milosrdní, odpouštějte si navzájem, jako i Bůh v Kristu odpustil vám“ (Ef 4,32).

„Nebot' ty jsi, Panovníku, dobrý a nabízíš odpuštění; ke všem, kdo tě volají, jsi nejvyšší milosrdný“ (Ž 86,5)

„Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti“ (1 Jan, 1,9).

„Když jste byli ještě mrtví ve svých vinách a duchovně neobřezáni, probudil nás k životu spolu s ním a všechny viny nám odpustil“ (Kol 2,13).

Ježíš řekl: „Otče, odpust' jim, vždyť nevědí, co činí“ (Lk 23, 34).

„Otče náš, ...odpust' nám naše viny...jako i my odpouštíme...“

V neděli skončila doba velikonoční. Slavnost Seslání Ducha svatého byla pro každého z nás výzvou i příležitostí, abychom se naplno otevřeli Pánu a nechali Ducha vstoupit do všech míst našeho srdce. Zvláště tam, kde nejsme plně svobodní. Všichni jsme zrozeni pro život ve vztahu a to není vždy snadné. Jsme jedinečné lidské bytosti, proto se na svět a vše kolem nás díváme rozdílným pohledem. Není často v naší moci přijmout odlišnost členů v naší rodině, našich přátel nebo spolupracovníků. Proto jsme mnohdy zraňováni nebo sami zraňujeme druhé. Bůh vidí do každého srdce, vidí každou bolest i smutek a učí nás odpuštění.

Máme před sebou další první čtvrtek v měsíci, kdy máme v modlitbě prosit za nová kněžská povolání. K tomu zkusme meditovat nad citacemi z Písma i nad svým životem. Nemám v sobě nějaké ponížení, křivdu, zradu?

Tehdy přistoupil Petr k Ježíšovi a řekl mu: „Pane, kolikrát mám odpustit svému bratru, když proti mně zhřeší? Snad až sedmkrát? (Mt 18,21). Všichni moc dobře známe Ježíšovu odpověď – odpusť až 77x za den. Představme si Petra a jeho zděšení, když toto uslyšel. A představme si ty situace v životě, kdy nás pořádně někdo „vytočil.“ Úplně přirozeně jsme reagovali vztekem. Je to pochopitelná reakce převážné většiny z nás, protože se druhý dotkl místa, které je v našem srdci nemocné nebo nějak citlivé. Není třeba panikařit a za každou cenu se nutit do klidu. Naopak! Časté „spolknutí“ agrese druhých se v nás hromadí a většinou bouchne na nepravém místě (u manžela, dětí, podřízeného...), nebo se ukládají jako jed v našem těle. Naši bytost tvoří tělo, duše a duch. Pokud nejsou v rovnováze, harmonii, onemocní jedna z těchto rovin a my upadáme do vnitřního zmatku, smutku, často do deprese. Z těchto stavů nás může uzdravit jedině Ježíš. K němu se utečme a prosme o pomoc.

„Můj Ježíši, často jsi hovořil o odpuštění. Kolik knih bylo napsáno a vysloveno slov o tomto důležitém postoji v životě. Ty ale také víš, jak je těžké odpustit zvláště tomu, kdo mi moc ublížil, kdo mi bere pokojný spánek. Sám ze sebe toho nejsem schopen, ale chci se o to aspoň snažit. Pomoz především mé vůli k odpuštění. Pomoz mi pochopit jednání toho, kdo zraňuje. Chci věřit, že i jeho miluješ, že i v jeho srdci chceš přebývat. Podepři mě, když se rozhodnu podat ruku ke smíru a vyjdu jako první k tomu, kdo možná čeká na mé slovo, na mé odpuštění.

A pomoz mi také odpustit sobě, když propadám pocitům viny, když mě obviňují a soudí druzí.“

„Nesud'te, abyste nebyli souzeni. Jakým soudem totiž soudíte, takovým budete souzeni, a jakou měrou měříte, takovou Bůh naměří vám.“(Mt 7, 1-2)